

100.

“Език свещен на моите деди”,
Прогресът имидж нов ти отреди!
Ти си прецизен, но във ескалация
Е твойта денационализация.

Днес спикери стартират във ефир
Концепции, аспекти във шпалир
За регионите и за масивите,
За акциите и акредитивите.

Фиаско регистрираме без шанс
Във политическия пасианс,
Защото мониторингът с ерупция
Финализира кешова корупция.

А премиерът, като ерудит,
Ще анонсира, че сме пред фалит.

101.

Светът бе нявга безнадеждно сив,
Такива бяха също бюлетините,
Електоратът – прост, неук и див,
Не схващаше на вота си причините.

А химията сътвори бои
И поумняха всички избиратели,
По цветовете схванаха кои
Са техни врагове или приятели,

Но изненадани те виждат днес
Как бързо сини станаха червените,
Смениха като лакмус цвят и чест
В зависимост от хода на промените.

Така след краткотрайното стъписване
Възникна починът “пребоядисване”.

102.

Настъпва вече разочарование
От лутаниците на Мисълта,
Човек не търси Ум, а Упование
И го намира в Трона на Властта.

Умът ще се замести от компютрите
И Мозъкът ще бъде облекчен,
На преден пост ще се окажат Мутрите
Ред да пазят всеки божи ден.

Сплотен на грижите от върволицата,
Народът ни ще слави своя цар,
А във двореца царят и царицата
За всяка болка ще намират цяр.

Така чрез монархическата лилия
Гладът ще се превърне във идилия.

103.

От самотата и скръбта раздирани
Тълпите мрат в общодържавна нощ,
И търсят сред водачи корумпирани
Жадувания достолепен вожд.

Те чакат той да ги направи граждани,
Лъжите си със тях да сподели,
Да обещае бляскаво прераждане
И рая на земята да свали.

В тях има стръв към самозаблуждаване,
Достигаща понякога до страст,
А тяхната наивност чрез наддаване
Купува се на търг от всяка власт,

Защото първобитният Човек
Все още жив е в Атомния век.

104.

Тъй дълго *изковавахте* законите! –
И члена им, и буквата, и думата,
Престъпността чрез тях за да прогоните,
Но само до появата на ... гумата.

А гумата /какво изобретение!/
Преобрази значително Земята ни,
На всичко даде нови измерения,
Поддаващи се лесно на пресмятане.

Законите са вече разтегателни,
Удобно бързо си променят формата
И вие, поданици, сте признателни,
Че с тяхна помощ всичко влиза в нормата:

Убийства, обири, фалшификации
Законът оправдава със овации.

105.

Мечтите са безмилостни тирани
Във царството на Невъзможното,
Където ние всички сме призвани
Да тръпнем и да се тревожим.

По-бързи са дори от светлината
И се надсмиват над законите,
Мощта им е завинаги призната,
Макар без титли и корони.

Човек би бил със превъзходно здраве
Ако е без мечти и блянове -
Със всичко във живота ще се справи,
Било то късно или рано.

Ще е благонадежден, сговорчив,
Но няма никога да е щастлив.

106.

Огромни са на робствата мащабите
По целия красив и грешен свят
И в този свят, тъй беден и богат,
Аз днес прославям храбростта на слабите.

Обичам безнадеждните им опити
Да защитават всекиго от нас
И срещу всяка недостойна власт
Да влизат със оръжие в окопите.

А неизбежното им поражение
При техния пореден жертвен ход
В борбата със жестокия хомот
Ме преизпълва с тайно възхищение.

И въпреки огромния ми страх
Бленувам да умирам като тях.

107.

Как стигат новините до звездите
В далечните небесни глъбини? –
На Времето зад щита те са скрити
Във странни денонощия без дни.

Разделят ни светлинните години,
Удавени в космична пустота,
Там виждат как единни и невинни
Пророците се готвят за Христа.

Тешат се със приятната заблуда
За мъдрия и свят богочовек,
А генетическият код на Юда
Е още само ДНК-проект.

За щастие те все още не знаят,
Че скоро тесен ще ни стане раят.

108.

Красиви словосъчетания
Изграждат поетичен свят
От чувства, образи, желания,
“предназначени за печат”,

Но в трескавото ни съвремие
Се настани наглед без ред
Техническото многотемие
За страх на не един поет:

Компютри, електрони, байтове,
Интерферентни честоти,
Емитери, и разни сайтове,
Неразбираеми почти...

Тъй ние се делим на две
В непримирими светове.

109.

Светлата душа на Свободата
Е вградена във огромна статуя,
От певци велики е възпята
И сравнявана със чисто злато е.

Хвалят я за щяло и нещяло
В киноленти, стихове и вестници,
А понявга, като на умряло,
Я оплакват лъже-буревестници.

Тя стои красива, неподвижна,
Взряна във далечното си минало,
Млада, десетхилядигодишна,
Със сърце завинаги изстинало.

Вярват все пак бедните народи
Статуята нявга да проходи.

110.

Да беше църквата ни по-богата,
Тя щеше да се електронизира
И със добър Детектор на лъжата
Би заменила попа и потира.

При нужда от проверка изповедна,
Ще свързват верующите с контакта
На апарат по модата последна,
За да му видят на сърцето такта.

Тъй искрената изповед ще блесне,
Ще блеснат и заблудите веднага –
Спокойно, бързо, безпристрастно, лесно...
И Дявалът от храма ще избяга.

Но все пак ще е безпределно жалко,
Че праведници ще останат малко.

111.

Една красива незабравка,
Вместо букет от орхидеи,
Говори по-добре понявга
От най-дълбоките идеи.

Общуването мълчаливо
Не се нуждае от посредник,
Страстта чрез него придобива
Способност да стопи и ледник.

Едно проблясване в очите,
Един лек трепет на ръката
Или поклащане с главата

Ви карат да се убедите,
Че любовта е най-богата
С безмълвието на душите.

112.

Уверен бил е някога Сенека,
Че знае всичко важно за Човека,
Че е проучил нрава му основно
И безусловно.

И както много римски нотабили
Е вярвал стиховете на Виргилий
Да му помогнат в страшните години,
Да не загине.

Сгрешил е. А сгрешили са и други,
Повярвали в големите заслуги
На прогресивната литература
При силна буря.

Накрая все пак схванали народите,
Че най-безвредни за бита са одите.

113.

Сред молекулите отсъства злоба,
Защото те са във невидим свят,
Но с раждането ни и чак до гроба
Изграждат всеки рай и всеки ад.

Дори във сатанинската опашка
И в ноктите на Бога всемогъщ,
Или пък на последната бедняжка,
Белтъкът им е все един и същ.

Това са доказателствата тежки
За нашия божествен произход,
Щом молекулният състав човешки
Е сходен с божия по вид и род.

А шимпанзето съвест го гризе -
Роднинството му с нас отгде се взе?

114.

Страхът на няколко хилядолетия
Наскоро с Ужас беше заменен,
Сред бедствията той е най-проклетия,
Защото ни измъчва нощ и ден.

Отрови радиоактивни с тонове
Подготвят континентите за смърт,
А от небето в дупките озонови
Наднича вече ангел милосърд.

Така е по безспорен път доказана
Директната ни връзка с Оня свят
И в райския тефтер е отбелязано,
Че всеки тук е негов абонат.

За жалост, във Вселената голяма
Резервен дом като Земята няма.

115.

По силата на някаквя ирония
Ораторите, знайни и незнайни,
От страст към словоблудните зловония
Изпъстрят речите си с “Не случайно...”

И най-посредствените разсъждения
Поднасят като промисъл омайна,
Като открития и постижения,
Предшествани нахално с “Не случайно.”

Тъй “Не случайно...” става тяхна мания,
Залог за саомнение безкрайно,
И всички политически събрания
Са пълни не случайно с “Не случайно...”

А ние протестираме... Но тайно
И без да щем си мислим:
“Не случайно...”

116.

Под мамещата сянка на Позора
Спокойно си живеят много хора
С различна възраст, раса или пол
От просяка до царския престол.

Не различават Злото от Доброто
И затова са стълб на обществото,
Кое то върху всекиго от тях
Поставя белега на бога-Страх.

Спокойни са във тихото си блато,
Където няма нищо непознато,
Където всеки глас е глас от хор
В прослава на съвместния Позор.

И вярват, че чрез своето мируване
Пораждат всенародното добруване.

117.

Общественото мнение
Получи просветление
И схвана най-накрая неудобството
От робството.

Предложи се Комисия
Със твърде важна мисия -
Да подбере внимателно сред своите
Героите.

Но кой със безпристрастие
В това би взел участие? -
Прекрасно справиха се със задачите
Палачите.

Защото пред лицето на Смъртта
Без грим се проявява Смелостта.

118.

Една красива млада изкусителка
Поискала да стане говорителка,
Сдушила се със нужния галфон
И той я взел на служба с микрофон.

Пред микрофона смело тя застанала,
Със две ръце любовно го обхванала,
Уверена, че уредът до гроб
Ще бъде неин най-послушен роб.

Но думи като “съсредоточение”
За нея се оказали мъчение
И даже някой пет-шест буквен слог
Я вмъквал сякаш в лабиринт жесток.

Цял свят узнал, че тя е алергична
Към всяка дума, щом е многосрична.

119.

Остана сам след битка с главорези
В ръце с окървавени ятагани;
Бойците му лежах в ковчези,
А тялото му цялото бе в рани.

Предаде се, но нищо не издаде
И заживя мизерно, като пленник,
Във лагера зад трънени огради.
Но за родината той бе изменник.

Успя най-сетне с хитрост да избяга
И след безброй прекеждия опасни
Той полумъртав просна се пред прага
На къщата, в която бе израснал.

Приятелите бързо го откриха,
Свестиха го и после го убиха.

120.

Какво ли казва бедният бандит,
Когато бъде някога разкрит? –
Той протестира силно разгневен:
“Бандити по-големи са над мен!”

Естествено, напълно прав е той,
Бандитите над него са безброй,
Вината там, или вината тук,
Е лесно да се лепне върху друг.

От този принцип всеки политик
Успешно се възползва в тежък миг...
Щом стане за възмездие въпрос,
Спасителният отговор е прост:

“Не съм съсипал родната страна!
На друг е по-голямата вина!”

121.

Децата на воюващи държави
Днес учат за войни и за сражения
И всеки даскал иска да представи
Кръвопролитията като постижения.

“Врагът е лош, а ние сме добрите!”
Това е задължително послание
На всички мисли, скрити и разкрити,
В премъдри исторически издания.

Но често нашите и враговете
Си сменят със годините портретите
Според посоката на ветровете
И люшкането на приоритетите.

Така Историята няма мира,
Защото всеки я префасонира.

122.

Днес политическото празнословие
Се смята, че сред важните отрови е.
Нима това не ражда аномалия
Чрез zlepоставяне на цианкалия?!

Но не! Циановото съединение
Убива за минута (без съмнение!),
А празнословието (знаменателно!)
Убива бавно, но пък окончателно.

И двете имат куп надежди сбъднати
В изкуството да пращат към Отвъдното –
Едното с остри болки във стомасите,
А другото – с лъжи към сиромасите.

За първото теренът е стеснен,
За второто е неограничен.

123.

Презрял на трона тежката умора,
Поведе Ханът своя смел народ
На степите далечни през простора
Към Преходния период.

Във бой със нападатели проклети
И с непрестанни викове “Ура!”
Достигнаха на Дунав бреговете,
Но преходът им тук не спря.

Посрещнаха ги братята славяни
И тъй започна дълъг преход нов
През дружби и през робства разностранни...
И несподеляна любов.

И този преход в нашата държава
Тринайсет века още продължава.

124.

Човешката природа дълго вече е
Изследвана с научно безпристрастие,
Но вътрешното ѝ противоречие
Загадъчно във всички свои части е.

Тя вехне във неоправдано чакане
През безпокойното си съществуване,
А блянът ѝ, разяден от протакане,
Умира в стаичката за гласуване.

Така животът се затваря в рамката
На политическото бясно лутане,
Където Свободата е примамката
Пред дверите на храмове порутени.

А за науката сме, общо взето,
Една от тайните на битието.

125.

Отдавна Авенариус и Мах
Зоват към “Икономия на мислене!”
А Църквата с послания безчислени
Доказва, че Науката е грях.

Конфекция от мисли дава Бог,
Изгладени, записани, подвързани,
От всяка ерес щателно отърсени
Чрез клетвите на не един пророк.

Мислете пестеливо и във крак
Със мъдрите евангелистки вкусове
Спокойно, изчерпателно, без трусове,
Далеч от колебания и мрак!

Животът ще е свято преподобен
Без страх, че някога ще е свободен.

126.

Неандерталците са още живи,
При все че те отдавна са отписани –
Да, живи са, - безмълвни, работливи,
На вечно подчинение орисани.

Законите за тях не са във сила,
Не знаят да се ползват от правата си
И никога не молят за закрила,
Макар и да се хранят със остатъци.

Отпратени назад във вековете
Към мрака на далечна праистория,
Те нямат тука своя територия

И ако някога ги призовете,
За да ги сврете в някаква теория,
На немия им вид не се чудете!

127.

За Бога-Слънце вече са признати
Допусканите грешки от години, -
Във негово лице от нас възпят е
Един производител на пустини.

Земята ни не му е родна щерка,
Тъй както учехме до неотдавна,
А странна галактична куриерка,
Каквато сред звездите няма равна.

Тя идва от просторите неznайни
Със младостта си още неживяна,
Понесла удивителните тайни,
Които са до днес неразгадани.

А кой е авторът на тази пратка,
Ще си остане Вечната загадка.

128.

Каква сияйна сила е науката!
Тя очовечи хората-маймуни
И на Историята през пролуката
Изведе ни до полетите лунни.

Открихме ползата от колелото
И построихме мислещи машини,
Разцепихме на атома ядрото,
Надникнахме сред звездните пустини;

Но блясъците на това богатство
Удавяни нередко бяха в мрака
И блянът за общочовешко братство
Остана в пещерата на дивака.

А трона на свободното ни слово
Маймуни го възседнаха отново.

129.

Нерони, сталини и тамерлани
Са синове на дяволското семе
И всички смятаха се за призвани
Да разрешат световните проблеми.

Властта им беше неограничена
И жилава бе тяхната природа,
Когато върху кървавата сцена
Играеха “Бащата на народа.”

Под плясъка на знамената бойни,
И призива на маршовите звуци,
Затриха те народи многобройни
А старците останаха без внуци.

Бедата е, че с вожда или царя
Историята вечно се повтаря.

130.

Бе слаб по историческите факти,
Но във замяна бе с корави лакти,
А двойките в бележника за срока
Го тласкаха във върната насока.

Не питаха оценките какви са,
Когато в Партията се записа,
Разбраха, че момчето е ока̀то
И го приеха в общото си блато.

С тях сваля и издига петолъчки,
Дори поема “мокрите поръчки”,
Гласува правилно със мнозинството
И е приет в състава на Бюрото.

Така глупакът тъп и упорит
Е вече политически елит.

131.

Събратя му отровиха съдбата,
Макар че беше гордост за света,
Но неговата слава всепризната
 Не спря Смъртта.

Палачът му го гледаше без злоба
През оня страшен кратък период,
Необходим, за да захвърли в гроба
 Един живот.

Той нямаше най-малката представа
Кого екзекутира в този миг,
И че човечеството се прощава
 С велик химик.

Обезглавеният на ешафода
Бе откривателят на кислорода.

132.

Богатата и щедрата душевност
Е безсъмнено важна добродетел,
Ценена още от дълбока древност,
Като украса за добър владетел.

Владетелят ни хвали и ни съди
С вродената си височайша воля,
Която после трябва да пребъде
И при наследниците на престола.

Подобно на престола, по наследство
Върви във крак доброто царедворство,
С Измамата (като предпазно средство!)
И вечното спасително покорство.

В живота на любимите владетели
Наследствени са всички добродетели.

133.

Минава време, сменят се водачите,
Преобразяват се земи и хора,
Променя се вида на кръгозора,
Но вечно неизменни са палачите.

Дали и те са божии творения
Или пък са заченати във ада,
Като възмездие или награда
За някогашното Грехопадение?

Изпълнени са с мъдро безпристрастие,
Във работата влагат само кротост,
Ръцете им са чисти като лотос,
А верността им дар за всички власти е.

Те служат на Закона вдъхновено,
Но Бъдещето с тях е мигновено.

134.

Наградите са белег за успехите
През време на томителния бяг
Към оня свят, където спят утехите
Под белокаменния гробен знак.

Суетността създава с тях примамката,
За да плени свободния ни дух,
Като ни потопи навеки в дрямката
На примирения и сит търбух.

Сърцето на твореца не потръпва ли,
Когато го закичват със медал,
Дори ако затуй са се застъпвали
Величия, които е презрял?

Така започва дългото пропадане
Нагоре към наградите изстрадани.

135.

Кръвта на стиховете са словата,
Които чакат своя звезден час,
За да започнат поход към сърцата
И ги запълнят със любов и страст.

Пулсират те във образа на бога
И в неговия двойник – сатана,
Поддържат заплашителна тревога
У тържествуващата днес Злина.

За Свободата те подготвят почва,
Проправят си към Истината път,
А Правдата усърдно им посочва
Как най-добре света да обновят.

Но вместо до решителни събития
Се стига само до *словопролития*.

136.

Откакто Омир бог е с “Илиада”,
А с “Енеида” - полубог Виргилий,
Захвана се поезията млада
За дългите поеми с пълни сили.

Роди тя съчинения огромни
И римите, макар неблагозвучни,
Побраха се в творбите многотомни
Сред стихове добри, но доста скучни.

За да спасят хартията невинна
На буквите сред плодните полета
От лъжестихотворната лавина,
Поетите измислиха *сонета*.

Но рамките от четирнайсет стиха
От многословие не ни спасиха.

137.

Един крадец с лице на конгресмен,
Общителен, с обноски най-прекрасни,
Разкая се и в хубав слънчев ден
Постави край на кражбите опасни.

Но как да тръгне в някакъв нов път,
Щом само с кражби той се препитава? -
Усетят ли го, ще последва съд
Във името на родната държава.

Накрая все пак мъдро той реши
Да се прехранва честно с политика,
Съдбата първо леко го сниши,
А после за министър го повика.

Сега, със власт когато разполага,
Крадецът в него много му помага.

138.

Той падна на власста си от високото
И целият народ му се зарадва,
Защото се разбра – голям бе докато
Размахваше голямата си брадва.

Сега и него сполетя нещастие,
Продава се за сума, смешно ниска,
Но кой би търсил негово участие,
Ако цената не си струва риска?

И брадвата му бързо е ръждясала,
Ръката му е слаба да я хване,
Съдбата уж го беше превъзнасяла,

Но днес му причинява само рани
И той любимец няма да й стане...
Тя друго е вече коронясала.

139.

Какво велико чудо на природата
Е фактът, че измежду най-негодните
Се срещат индивиди от породата
“Унищожител на себеподобните”!

Поместват себе си начело в списъци,
А после с речи, клетви и хитруване,
Със песни, шумотевици и писъци,
За тях ни убеждават да гласуваме.

Със правото да бъдем управлявани
Загубваме изцяло свободата си,
Прокудена чрез самозаблуждаване,

А после със заразата на патоса
Предаваме на другиго съдбата си
И чудо да настъпи се надяваме...

140.

След порива свещен към Свободата,
След шумния възторг по барикадите,
Остават на убитите телата...
И идва времето на лешоядите.

Те не летят, а само изпълзват
И после ви поглеждат от екраните,
Подготвени пред всички да прославят
Когото щете, ако ги поканите.

Във речите им няма нищо ново,
Това е важното им преимущество,
Те всичко произнасят наготово

С едно и също погребално слово
И умножават своето имущество
На думите със сладката отрова.

141.

“Най-правилно е умно да мълчиш!” –
“И безопасно!” – смятат мъдреците ни;
Да си мълчиш е белег на престиж,
Дори сред хора с мъдрости преситени.

Но да мълчиш пред прага на Смъртта,
Да виждаш как Омразата зачертва те,
И да търпиш, щом знаеш, че светът
Не заслужава никак саможертвата,

Това мълчание е тъжен дар,
Необясним за воините на Правото,
И въпреки че то е свърхтовар,

По-ценно е от ласките на Славата,
И от гнета да съблюдаваш нравите,
Наложени от някой господар.

142.

Въображението ми е тайна,
Която бих желал да разгадая,
Да вляза в самотата му безкрайна
И заедно до преоткрием рая.

То побеждава всякакви пространства
И може да премахне всяко бреме,
Чрез него моят дух свободно странства
Из мрака на несбъднатото Време.

Привиква феи, богове, пророци,
Дарява ги със притчи многогласни,
Общува със царе и пълководци
И всички те на него са подвластни.

А щом изчерпи техните услуги,
Прогонва ги и ги заменя с други.

143.

Човечеството е по брой наддаващо,
Но Самотата е ненамаляваща:
У всекиго намерил е подслон
Един добър, но тъжен Робинзон.

Шест милиарда острови без мостове
С шест милиарда бъдещи апостоли,
Изпълнени със пориви и блян,
Напразно чакат верния Петкан.

А Самотата ражда Преумората
И чувството за ранна смърт у хората,
Уплашени, че под това небе
Тях няма кой с любов да погребее.

Единствено сега от конюнктурата
Печелят шефовете на културата.

144.

Някога дали ще стане ясно,
Във страната ни защо начело
Все застава или куче бясно,
Или безобразно мекотело?

Вечно ли порядъчните хора
Ще се изтезават във хомота
На Покорството и на Позора,
Впримчени с измамата на вота?

Все така ли грозно ще живеем,
Ръководени от малоумни?
Все насила песни ли ще пеем
За “избраниците” празнодумни?

Няма ли да се помолим тóз път,
Да помогне Дървения господ?

145.

Цветята, Любовта и Красотата
Не стигат за прехрана на поетите
И те превзеха тема непозната,
Съвсем различна от общоприетите.

Вместо да бъдат волни като птици,
Сами заключиха се във оковите,
Платени от продажни политици,
И срам със тях да носят са готови те.

Понявга пеят, по-често възпяват
Партийните успехи по конгресите
И искрено се самозаблуждават,
На масите че бранят интересите.

В организираната надпревара,
За жалост, никой не им хваща вяра.

146.

От джинсите до модните слова,
От зъбните протези чак до спорта,
От корка до градинската трева
Нещата са продукти на импорта.

Какво ли не у нас е плод на внос?! -
Оригинално или пък фалшиво,
Да правиш внос е главният въпрос,
На който днес откликва всичко живо.

Животът ни безгрижен продължава,
Цъфти безплодно нашата Родина,
По брой и по заплати се смаява,

А ние готвим се за обща слава
Да внасяме след някоя година
Народните си песни от чужбина.

147.

Тревожно се преплитат във душата
И в територията на Изкуството
Участниците вечни във борбата
На Страстите, на Разума и Чувството.

Те не горят, но всичко нажежават,
Невидими са, а пораждат взривове,
Едни низвергват, други възвисяват
Или захвърлят в смъртоносни рифове.

Те заедно са неразривно свързани
И никой не успява да избяга,
Човек със тях към Оня свят забързан е.

След изнурително и дълго търсене
Съзира как на рая си пред прага
Го чака Бог с голямата тояга.

148.

Аз пишех нявга с вярата голяма,
Че тъй общувам с умни същества
И мислех, че Световната измама
Чрез Словото на съд ще призова.

Измамата обаче победи ме,
А също и мнозина между нас, -
Из лесовете й непроходими
Аз не намерих сигурен компас.

Лъжците никога не ми простиха,
От тях ликът ми беше заклеймен,
А смисъла на няколкото стиха

Навярно с радост пожелали биха
Ведно със мен да смачкат някой ден.
Освен ако със тях съм съюзен...

149.

Щом злобата безумна ме обхване
И забушува в мен неистов бяс,
Покрива се душата ми със рани,
А моят ум попада в чужда власт.

За твоя образ сецам се тогава,
Той като светъл лъч проблясва в мен
И Добродетелта се появява
Отново, като дар благословен.

Отхвърлен е кошмарът безутешен,
Усецам порив към полезен труд,
Не се боя от жега и от студ

И всеки ход изглежда ми успешен,
Защото в този свят тревожно луд
Ти като бог направи ме безгрешен.